

Upraktisk håndbog i lysegrønt håb

Af Berit Schelde Christensen

Det er titlen på en bog, jeg lige har købt. Og trods det, at jeg ikke har læst den endnu, får jeg helt lyst til at skrive noget om den, bare fordi titlen i sig selv er så god! Den vækker forundring og nysgerrighed og lyst. Og den type følelser er kærkomne alternativer til de følelser, der opstår i kølvandet af de mange andre bøger og rapporter og artikler, som handler om samme emne som bogen her. Nemlig klima- og naturkrisen. For de vækker bekymring og håbløshed - ja endda angst. Da jeg spurgte mine konfirmander om, hvor ofte de tænker på eller bekymrer sig over klimaet, så svarede de hver eneste dag...

Men allerede ud af den skønne titel på bogen her, springer det frem, som forfatteren Mickey Gjerris vil skabe med den. Håb.

Og det er dét, vi har brug for. Ikke endnu en praktisk håndbog i affaldssortering eller i hvordan man bygger et muld-toilet. Ikke drømmerier om, at teknologiske løsninger nok skal blive opfundet i tide. Men at vi viser, at der selv i det, der på mange måder ser ud til at være en håbløs situation, kan findes et håb, der kan give mod til at handle.

Håb og mod er ikke mentale evner, der kan overdrages som teknikker til at mestre livet.

Det er fænomener, vi kan møde på vores vej og i glimt kan finde styrke i. Og det kan konfirmander faktisk. Finde håb i glimt. Og handle. Jeg spurgte, hvad de bruger som bolværk mod klimabekymringerne. Og en fortalte om den glæde, der kommer, når man smører sin madpakke og bruger miljøvenlige madpakkeposer. At mærke hvordan glæden fortrænger klimabekymringerne. Der er håb for morgendagen. Det kan findes. I glimt. I titlen på en bog. I en grøn madpakkepose. I en flok nye konfirmander.